

omma surema moistusse pärrast olli uhkeks ning surelisseks ja ennast täis sanud. Si sallind teiste käest ühtegi wastoräkimist se wasto, mis temma olli neile kui selge töe sanna kulutanud. Et temma isse ka wahhest ommas mõttes ja aruus eksitusse peäl saaks olla, sedda temma ei arwanud ei polegi mitte töeks.

Ühhel õhtul, mil need nimmetud nelli nabret awisi luggemisse ja mu juttoaiamisse pärrast jälle ollid kokko tulnud, juhtusid nemmad ühhe lehhe numri sees sellesamma wanna sanna peäle, mis siin üllemal sai nimmetud, „et seal perres, kus lapsed omma rummala ja kurja ellamisse läbbi isä ja emma au teotawad, küünlad toas ärrakustuwad.“ — Klassifey hakkas siis sedda wanna sanna pilkamisse wiisil naerma, ja seisis se peäl, et se ei olnud muud kui üks tühhi hirmutamisse sanna, kellest ei wannad egga nored ei lähäks suggugi holima. Teised ütlesid küll, et ei tohtind sedda wanna sanna mitte tühjaks egga alwaks arwata, waid et se nore rahwale wägga tarwis olleks, sedda sanna neile üsna tössifeks nimmetada ja nisuggust hirmutamist neile tihti meletulletada. Uhke klassifey sai tullist wiha täis, löi rusfikaga laua peäle, ja ütles kiskendades:

„se jääb ommeti töeks, et se sanna ei olle muud, kui üks selge narri ja wanna naese jut.“ — „Noh, noh, wennike,“ ütles siis treial, „ära olle mitte liig julge omma sure moistusse peäle, waid tänna Jummalat, et sinna ei sa mitte katsta sedda keige kibbedamat laste wannematte ahhas-tust hukka läinud laste pärrast, sest et sinmul lapsi ei olle.“ — „Ja olleks minmul ka lapsed,“ ütles klassifey, „segipärrast minna saaksin sedda wanna sanna ifka walleks nimmetada; ja eks minna ei moistaks liati ommad lapsed sel wiisil ülleskaswatada, et minmul ei olleks neist ei min-gisuggust melehaigust karta?“

Ommeti piddi sesamma kange mees monni päwa järrele sest arwo wõtma, et sel wannal san-nal täis õigus olli ja sedda töeks tunnistas, mis peäle ta näitab.

Joulo pühha õhto olli kätte sanud, se kallis aeg, mil selle pühha lapsokesse, Jefusse, sündimist ette terretame ning pühhitseme, ja mis wannatelle ni hästi kui noortelle üht wiisi üks rõmo aeg on. Ka seal Saksama külla sees, kellest siin juttustakse, olli se mõnnus pruuk, nenda kui meie Ma liinades ja moifades, et Joulo õhtul perre lastele lauda ehitakse: nored kusepuud sawad